

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
Διηγούντο, ότι χέρια με
άμολογητη δύναμη τους εί-
χανε γαντζώσει, τραβήξει και
σφίξει στο λαιμό, οά να ή-
θελαν να τους πνίξουν.

Ο ένοματάρχης που καυ-
χόταν για τη δύναμή του,
αμολογούσε ότι ένοιωσε τον
εαυτό του σαν παιδάκι ανά-
μεσα σ' εκείνα τα σιδερένια
δάχτυλα.... Τέλος, το σφίξι-
μο έπαψε, μόλις άρχισαν να
βγαίνουν από το λαιμό τους
τά πρώτα βογγητά.

Ο κύριος ντέ Μερντέν
ήπεστηρίξε ότι είχε νοιώσει
ένα χέρι να περνά από το
στήθος του. Και αυτό έγινε άκριβώς
τη στιγμή που ένοιωσε απο-
τόμας. Το χέρι αυτό που του είχε
άγγιξη το στήθος, χώθηκε
όποτε στην τσέπη του γιλέκου του,
και πήρε το ρολόγι του.
Ήταν γεγονός, ότι ο κύριος
άνακριτής δεν είχε πιά το ρο-
λόγι του. Ο άγνωστος, το φάντασμα
του το είχε κλέψει!...

Ο Πατριός κυριώντας στην
Έπανη, δεν άνενοίσε τίποτε
άπό τα γεγονότα αυτά, σίμωνα με
τις διαταγές του κυρίου ντέ
Μερντέν.

Μόνο, την ώρα που η Μαγδαληνή
τόν καληνύχαισε, τη ρώτησε αν
οι Βωτρέν ήταν
δυνατοί στη γυμναστική.

Εκείνη του απάντησε ότι στις 14
Ίου-
λιού - έθνική εορτή των Γάλλων -
είχαν καταλήξει όλο τον κόσμο με
την έπιτηδειό-
τητα των γυμναστικών τους
παιχνιδιών. Κα-
τόπιν όμως έπερόθησε :

— Μά γιατί με ρώτα;

— Α, έτσι!...

Ο Κοριολίς βρισκόταν κι' άλλος
στον
πύργο. Ο Πατριός έπροχώρησε
προς το
δωμάτιό του. Περωόντας
προστά από την
ζουζίνα, άκουσε τη φωνή της
Ζωής. Τότε
έσπρωξε την πόρτα και είδε τη
Γερτρούδη
να καταγίνεται με τις
κατασρόλες της, ένω
η Ζωή μελόωνε κάλτσες.
Είχε άρκετες ζον-
τά της μέσα σ' ένα πανεράκι.

Ο Πατριός κοίταξε άρηρημένος
το
πανεράκι, και σέ μιá
στιγμή άνεσκόπησε!
Εί-
χε δη μιá κάλτσα
μπαλωμένη στη φτέρνα
άπαράλλαχτα όπως
ήταν το σημάδι
που έφαινε στο
πανδοχείο μετά το
έγκλημα ο
άνθρωπος που
περπατούσε με το
κεφάλι κάτω,
όπως έλεγε ο
άνακριτής...

Τό κομμάτι του
μπαλωματος ήταν
πλατύ-
πλατύ, κολλημένο
στην παπούσα με
μιá
χονδροειδή ραφή,
όπως άκριβώς και
στο ά-
πτεώπομα
ποιήμεινε στο
νταβάνι του
Παν-
δοχείου...

Ο Πατριός άπλωσε τότε
άποτόμως το
χέρι για να πάρη
την κάλτσα
αυτή, μα βρέ-
θηκε πρόσωπο με
πρόσωπο προς
τη Ζωή,
που, κατάχλωμη,
με ένα
γρήγορο
κίνημα
είχε κρύψει
πίσω της
το πολύτιμο
πανεράκι.
'Αν και
κατάπληκτος
γιά τη
στάση της
Ζωής
σκέφθηκε
ότι δεν
έπρεπε
να την
τρομάξει.
Μά
μπορούσε
να
ανα-
σώθη,
ότι η
Ζωή
ήξερε
την
αξία
της
κάλτσας
αυτής;
'Όχι;
γιατί
θά
ήτανε
πολύ
άνοητη
να
εχθέτη
εις
κοινήν
θέαν
την
ένο-
χοποιητή
αυτή
κάλτσα!

Μά
τότε,
γιατί
πήδησε
άποτόμως
όλόφθη;
Γιατί
είχε
κρύψει
το
πανεράκι;
Και
γιατί
είχε
γείνη
κατάχλωμη;
Τέλος,
γιατί
οι
κάλτσες
του
μυστηριώδους
άνθρώπου
έβρισζαντο
στο
σπίτι
του
Κοριολίς;

Ο Πατριός
σπρώχνοντας
άποτόμως
το
κορίτσι,
άπλωσε
πάλι
το
χέρι,
για
να
πάρη
το
καλαθάκι.

Μά
η
Ζωή,
με
μιá
κίνηση
μαϊμούς,
πήδησε
άπό
την
άλλη
με-
ριά
του
τραπέζιου.

—
Ζωή,
τι
έχεις;
Γιατί
δεν
θέλεις
να
δώ
το
ράφιμό
σου;
ρώ-
τησε
ο
Πατριός
προσπαθώντας
του
λάκου
να
φωνή
άδιάφορος.

—
Δεν
έχετε
να
κάνετε
σείς
τίποτα
με
το
ράφιμό
μου.
Δεν
μ'
άρεσει
να
τ'άγγιξη
κανένας!

—
Τί
τρέχει;
...
ρώτησε
η
Γερτρούδη.

—
Τρέχει,
άποκρίθηκε
ο
Πατριός
με
μιá
φωνή
που
τρομάζει
τη
γρηά
μαγειρίσσα,
τρέχει...
να,
ότι
θέλω
να
δώ
αυτό
το
καλα-
θάκι!

Και
έδειχνε
το
πανεράκι
που
η
Ζωή
το
κρατούσε
κάτω
άπό
τη

μασάλη
της.

Η
Γερτρούδη
που
ήταν
πίσω
άπό
το
κορίτσι,
άπλωσε
το
χέρι
για
να
πάρη
το
καλαθάκι.
Η
Ζωή
που
δεν
τό
περίμενε,
έμπηξε
μιá
φωνή
και
άφησε
το
πανεράκι.
'Αλλά
με
μιá
μοναδική
έκτι-
νησίá
πρόφτασε
και
τρόβηξε
την
κάλτσα
που
ήθελε
να
δη
ο
Πα-
τριός.

Επειδή
όμως
βαστούσε
στο
χέρι
και
την
άλλη
βέβαια
κάλτσα
του
«άνθρώπου
που
περπατούσε
με
το
κεφάλι
κάτω»,
ο
νέος
δεν
ήθελε
πιά
το
πανεράκι
και
κυνηγούσε
γύρω-γύρω
στο
τραπέζι
τη
Ζωή
με
μιá
μανία
άπεριόγραπτη.

—
Δώσε
μου
αυτές
τις
κάλτσες!
έφώναξε.

—
'Όχι!
Δεν
έχετε
να
κάνετε
σείς
τίποτα
με
το
ράφιμό
μου...
Είπε
μονάχα
διζό
μου!
Κοιτάχτε
τά
άλλα
που
είναι...
να!...
έχει
μέσα
στο
πανεράκι,
αν
θέλετε...

—
Γιατί
δεν
θέλεις
να
μού
δώσεις
τις
κάλτσες
που
βαστάς;
Αυτές
θέλω!...
όχι
τις
άλλες!...

—
Γιατί
τόρα
τις
μπαλώνω
και
δεν
θέλω
νάν
τις
άφησω!
Δεν
θέλω
νάν
τις
δείξετε
στη
δασποινίδα
Μαγδαληνή
που
με
πληρώνει
για
τις
δουλειές
που
έχωμαι
να
κάνω
σπίτι
της.
Θά
με
διώξει,
ήμα
μάθη
ότι
κάθομαι
και
ράβω
τις
κάλτσες
των
άδερφιών
μου!

—
'Α,
το
καληοκόριτο!...
έφώναξε
η
Γερτρούδη
θυμωμένη
άκούγοντας
αυτή
την
έξομολόγηση.

—
Είπε
κάλτσες
των
άδερφιών
σου!
ρώτησε
ο
Πατριός
προ-
σπαθώντας
να
πληρώσει
τη
Ζωή.

—
Και
βέβαια!
άποκρίθηκε
το
κορίτσι
όπισθοχωρώντας.

—
Λοιπόν
καλά!...
Δεν
θά
πώ
τίποτα
στη
δασποινίδα
Μαγδαληνή,
αν
μ'
άφησης
νάν
τις
δώ.

Μά
δεν
έλαβε
άπάντηση.

Η
Ζωή
όπισθοχωρώντας
είχε
φτάσει
στην
πόρτα
και
όριμσε
έξω...

Ο
Πατριός
θέλησε
να
την
άκολουθή-
ση
μά
μέσ
στο
σοκαδι
της
νύχτας
η
προ-
σπάθεια
του
πήγαινε
χαμένη:
Τό
κορίτσι
ήξερε
καλύτερα
άπ'
αυτόν
τά
κατατόπια
και
έτρεχε
σαν
τρολλή,
για
ν'
άποφύγη
την
καταδίωξη.
'Από
τη
διεύθυνση
που
είχε
πάρε,
φαινόταν
πως
ήθελε
να
βγθ
άπό
την
πόρτα
και
δεντροζήπου
και
να
χωθή
μέσ
στο
δάσος.

Ο
Πατριός
έξακολούθησε
να
τρέχη
πίσω
άπό
τη
Ζωή.
Αυτή
όμως
είχε
βγάλει
τόρα
τά
παπούσια
της
και
έτρεχε
ξυπό-
λυτη.

Ο
Πατριός
την
άκολουθούσε,
χωρίς
να
καταλάβη
ότι
πήγαινε
στην
καλύβα
της,
στο
σπίτι
έκείνο
των
Βωτρέν,
προστά
άπό
το
όποιο
οι
κάτοικοι
του
Σαιν-Μαρτέν
περνούσαν
πάντα
με
μεγάλο
τρόμο.

Δεν
σταμάτησε
δεν
παρά
τη
στιγμή
που
η
Ζωή
άνοιξε
την
πόρτα
για
να
μπη
μέσα,
άφηνοντάς
τον
λαχανιασμένον,
πέρ'
άπό
το
χαντάκι
που
έκείνη
το
είχε
πέρσει
πι-
δώντας
το
σαν
το
κασιόκι.

Τότε
μόνο
ο
νέος
κατάλαβε
την
άπερ-
συσπία
του.

Άπάνω
του
δεν
είχε
ουτ'
ένα
όπλο.
Φυσικά
η
Ζωή
θά
έλεγε
τά
πάντα
στοις
άδελφούς
της
κι'
αυτοί
θά
καταλάβαιναν,
ότι
είχαν
άποκαλυφθεί
στον
Πατριό
για
όλα
τά
έγκλήματα
του
Σαιν-Μαρτέν...

Χωρίς
άμφιφοβία
άπό
τη
μιá
στιγμή
ώς
την
άλλη
οι
τρεις
άδελφοί
θά
παρουσιάζοντο,
θά
τόν
άναζητούσαν...

Και
άν
τόν
έβρισζαν;

Η
πόρτα
της
καλύβας
άνοίχτηκε
άξαφνα
και
ένα
φωτεινό
τε
ρ
άγ
ω
νο
δειγροφή
στο
δρόμο.

Ο
νέος
δεν
μπορούσε
να
φτάσει
ά-
παράτητος
ώς
τις
λευ-
κες
που
τρι-
γύριζαν
το
σπίτι
και
να
κρυφθ.
Εδ-
τυχώς
όπληξε
έκει
δίπλα
του
με
σχε-
πη
άχυρένια,
που
έγερνε

ώς τη γής. Χωρίς να χάνη καιρό, ο Σαιν-Ωμπέν έσκαρφάλωσε κι' έφτασε ως την αυλοδόχο της καλύβας των Βωτρέν.

Ήταν καιρός! Γιατί άμεσα άκούστηκε ή φωνή του 'Ηλία και κάποιου άλλου που του άπαντούσε.

Όπως τό είχε φανταστή ή Πατριζίος δύο από τους άδελφούς Βωτρέν έκαναν τό γύρο του σπιτιού ψάχνοντας. Τους είδε να προσκομούν στο δρόμο και να ξαναγυρίζουν. Εύτυχώς τό πυκνό σκοτάδι τους έμπόδιζε να τον δούν. Η Ζωή μέσ από τό σπίτι έφώναξε :

— Άφήστε τον παιά... θάφυγε !... θά τά καταφέρω νάν του πώ καμιά ιστορία έγώ αδού !

Άξαφνα, μέσ από την καλύβα άκούστηκε τώρα ήχηρή, ή χοντροή φωνή της μητέρας των Βωτρέν :

— Έμπάτε τώρα μέσα ! Έσείς, όποτε θέλετε μπορείτε να τον βρήτε !

Άφού έβριζαν άλλη μιá ματιά τοιγύρω, οι δύο άδελφοί έμπήκαν σπίτι τους κ' ή πόρτα κλείστηκε.

Ένψ ή Πατριζίος έτοιμαζόταν να κατέβη, άκουσε πάλι καθαρά-καθαρά ή φωνή της γρηάς :

— Μά γιατί, Ζωή σε άκούουήθης ;

— Έξω γώ ;— άποκριθήκη ή Ζωή—μά βέβαια θάχη κάποιου αίτια για να θέλη να μου πλέψη αυτή την κάλτσα !

— Για νάν τη δω !—Έξαμη ή γρηά.

Ό Πατριζίος ζοίταξε τριγύρω του για ν' ανακαλύψη από πού άνέβαινε τόσο καθαρά ή φωνή και άμέσως είδε κοντά του να φιλιτρώνουν λίγο φως. Τά δοκάκια, επάνω εις τά όποια ήσαν οιχημένα τά άχυρα άπειγαν άσχετά τό έν' απ' τό άλλο.

Ό νέος με πολύ μεγάλη προσοχή παραμέρισε τό άχυρο κ' έτσι όχι μόνο άκουσε αλλά και έβλεπε τώρα τί γινόταν μέσα στην καλύβα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'.

ΜΙΑ ΑΚΑΤΑΛΗΠΤΗ ΦΡΑΣΗ

Ό Πατριζίος άναγνώρισε τους δύο άδελφούς Βωτρέν, τους άλμπίνους, όπως τους έλεγαν. Είχαν γυρίση και καθόντουσαν στο τραπέζι. Είχαν άρχισή να δειπνούν ή σούπα όμως δέν ειχε άκόμα σερβιριστή. Ίσως γιατί περίμεναν τον Ουμπέρ.

Ένα κερι έζαιγε επάνω στο τραπέζι, ή λάμψη όμως του τζακιού, που ζαιγες ζωηρά, έφώτιζε πότε-πότε τό άταίσιο πρόσωπο της μητέρας των Βωτρέν— της γρηάς Μάριμ.

Η διαβολική λάμψη της ματιάς της έκανε ως και τον Ουμπέρ να χοληλώνη τό κεφάλι. Τό στόμα της, πιδ τρομερό από τη ματιά της, έχασκε με τό ένα του δόντι, ένφω τά μάγουλά της χρομόνταν πλαδαρά με τις βαθιές των ρυτίδας.

Με τά κάτσια άκατάστατα μαλλιά της ή γρηά κινιόταν διαρκώς επάνω στο κρεβάτι απ' όπου ποτέ δέν κατέβαινε, γιατί τά πόδια της ήταν πιασμένα. Είχε πάντα ένα μπαστούνι κοντά της που τό πετούσε έναντι των παιδιών της, όταν νόμιζε ότι της έφταιγαν. Οι γυιοί της, με πολλή ύπακοή, της τό ξανάδιναν.

Η Ζωή δέν άγαπούσε τη μητέρα της, γιατί τη φοβόταν.

Οι τρεις άδελφοί τη σέβονταν, γιατί τους διηγούνταν τρομερές ιστορίες για τά κάτεργα, όπου ειχε μείνη τόσο πολύ ή πατέρα τους.

Όταν ή Πατριζίος έβαλε τό μπι στο άνοιγμα, είδε τη γρηά σκυμένη στην κάλτσα που της έδειχνε ή Ζωή, και άνεγνώρισε τη μπαλωμένη κάλτσα με τη μεγάλη πατούσα.

Τά δύο κεφάλια, της Μπόριμ και της Ζωής, ήσαν κοντά-κοντά και οι δύο άλμπίνοι πταροκοιλούσαν με άγωνία τη σσηνή.

Ύστερα ή Ζωή ξανάβαλε την κάλτσα στην τέπη της, ένφω ή γρηά έλεγε με μιá διαπεραστική φωνή την άκατάληπτη αυτή φράση :

— Πονατού νι' Όριάν, ος ντό ρουζέ !

Ό Πατριζίος άνασπιόταν τι να σημαίνει ή παράξενη αυτή φράση, όταν ή πόρτα άνοιξε και μιπήσ ή Ουμπέρ.

Είχε τό καπέλο χαμένο ως στά μάτια, ένα χοντρό μπαστούνι με ρόζους στο χέρι και φαινόταν πολύ κουρασμένος.

Φορούσε ένα είδος μύτερας που του έφτανε ως στά γόνατα.

— Καληπέρα, μητέρα ! είπες. Και γυρνώντας στους άδελφούς του πρόσθεσε : Έ !... κουνιήθητε ! Άδειάστε μου τις τσέπες !

Οι δύο άλμπίνοι έβαλαν τις χερούβλες τους κάτω από τό πανωφόρι του κι' έβγαλαν άφθονο κάπνο. (Άκολουθεί)

ΜΙΖΕΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ, ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ, ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

Τό φάρμακο του Ουμπέρτου. «Μέτρα σό για μένα !...» Άν γύριζαν οι νεκροί απ' τον κάτω κόσμο... Τό θευματουργόν έλιξίριον «Σμιθ-Τζών». Η πονηρία του Άβρόμ.

Η ώρα εινε δύο μετά τά μεσάνυχτα. Μές στη νυχτερινή ήσυχία χινιάς άξαρνα τό τηλεφώνο. Η κνρία Χ... πατάγεται από τό κρεβάτι της και παίρνει τό άκουστικό.

- Έμπρός... ποιός εινε ;
- Σό είσαι μαμά ;...
- Ναι, Σούζν... Τι τρέχει παιδί μου ; Τι σοφ συμβαίνει τέτοια ώρα ;
- Ηούγας, δέν εινε τίποτα... Θά ήθελα μόνο να μου δώσης μιá συμβουλή : Ίδού περ' τίνος πρόκειται. Ό γιατρός μούχει δώσει για τον Ουμπέρτο ένα γιατροκό, από τό όποιον του έχει δώσει να παίρνει μιá κονταλιά της σούπας κάθε δύο ώρες. Τώρα ήθελε ή ώρα που πρέπει να πάγη τό γιατροκό του... κι' αυτός κοιμάται. βαθείά !... Τι λές, μαμά, να τον ξυπνήσω ;...
- Χι... Χι... Κι' από τί πάσχει ή Ουμπέρτος ;
- Από... άπαιρία !...

Κάποια ήλιωμένη κνρία πούλασε από πλουρίδια, κάλεσε τον γιατρό Ρ... Ό γιατρός εξετάσοντας την, της λέγει να μεταγή δυνατά, ως τά ειπώσει...

Η άσθενης, γυρίζει τότε προς την νοσοκόμη της, και της λέει :

— Μέτοχος σύ, ος παρακαλώ, για λογαριασμό μου... Αποθάνατοι τόσο εξασθενημένο τον έκανό μου...

Ό καθηγητής κ. Πεάν θεωρείται ένας από τους εξανότερους γιατρούς του Παρισιού. Τις προσέξες, ο' ένα οαόνι συζητούσαι για τον πνευματικό. Μία κνρία, τότε, ή δούκισσα ντε Ρ... έπληρώσε τον διάσημο γιατρό και τον ερώτησε :

— Σεις κ. καθηγητά, τι γνώμη έχετε περ' των φαρμακείων ; Πιστεύετε στην ύλαση τους ;... Σιωπή έπιμολούθησε. Όλοι τεντώσαν ταφιά τους γάκονουον ή άπάντηση θάδινε ή κορυφή αυτή της έπιστήμης.

— Μά κνρία μου, άπρητος χαμογελάστας ή Πεάν, έν επίστινα, οτά φαντάσματα, άν ήμουν βέβαιος, πως οι νεκροί γυρίζουν από τον κάτω κόσμο, θα ειρα άλλάξει επάγγελμα πού πολλού !...

Ένας κήσιος μεσόκοπος, ή όποιος φανέται τρομερά εξασθενημένος πλαινει ο' ένα φαρινείο.

— Πόσω από ύπερκόπωση, νευροσθένεια, γενική εξάντησι, δέν αισθάνομαι τέλος διότον καλά τον έκανό μου, λέει στον φαρμακοκό. Θά ήθελα να μου δώσετε κανένα τονικό, τό όποιον...

— Έχω ό,τι ος χρειάζεται ! λέει ή φαρμακοποιός. Θά ος δώσω μιá μπιούλια «Έλιξίριου Σμιθ-Τζών». Θά παίρνετε τρία κοχλιάγια της σούπας την ήμερα, και πού τό τέλος της βδομάδος θά έχειτε γίνι εντελώς άλλος άνθρωπος. Η μπιούλια κοστίζει πέντε φράγκα !

— Ά, όχι !... ειπερ ή άρρωστος. Δέ θέλω αυτό τό φάρμακο.

— Τι λές, καλέ ! Άκούστε με μένα... τό «Έλιξίριου Σμιθ-Τζών» εινε ό,τι ος χρειάζεται. Όλοι ή ιατρικός κόσμος τό ανιστά !

— Σας πιστεύω, μά... Θά προτιμήσω να μου δώσετε τίποτ' άλλο.

— Σας επαναλαμβάνω ότι ή έλιξίριον αυτό εινε πραγματική παιάκια. Δοκιμάστε και δέν θά μετανοήσετε... Άν ος περιώξη ή τιμή, έχου με και μικρές μπιούλιες πρός...

— Όχι, δέν θέλω !

— Μά, τελοςπάντων, για ποιά λόγο καταφέραθε έτσι θνατίον του έλιξίριον αυτού ;... Και ή καρκετιικός κήσιος σκύβοντας στάφτι του φαρμακοκοπού :

— Ίδού, φίλε μου... Είμαι ό... Σμιθ-Τζών !...

Ό Μοσκέ και ή Άβρόμ εινε ξαπλωμένος στο νοσοκομείο, ος γειτονικά κρεβάτια. Έχουν υποβλήθη και οι δύο τους ος ειδική κούρα για να θεραπεύσουν τους ρευματικούς τους. Κάθε πού, ή νοσοκόμος τους κάνει «μιασάζ» στο πόδι. Ένψ όμως ή Μοσκέ συζιάζει από τον πόνο, ή Άβρόμ τρώσεται τό «μιασάζ» με τό χαμόγελο στο στόμα.

— Ένα πρσί, μετά την αποχώρηση του νοσοκόμου, ή Μοσκέ ρωτά τον σύντροφό του :

— Δέ μου λές, Άβρόμ, πως συμβαίνει όποτε έγώ με να αισθάνομαι τρομερούς πόνους, ος δέ να βρίσκομαι με τόση καρτερία τό «μιασάζ» ;...

— Άπλούστατα, φίλε μου : Δέν είμαι τόσο κνητός όποτε να δίνω στον νοσοκόμο τό... άρρωστο ποδάκι μου !...

Οι άνοσηφίλους ήσαν πάλι σήμερα και ψάζαν στο σπίτι...

